

תת"ע 8723/02/16 - מדינת ישראל נגד אילנה בלסקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8723-02-16 מדינת ישראל נ' אילנה בלסקי
בפני כב' השופטת צפורה משה

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אילנה בלסקי

הנאשמת

הכרעת דין

כתב האישום:

כנגד הנאשמת, הוגש כתב אישום, בגין עבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל שחצה במעבר חצייה להשלים חצייתו בבטחה, וזאת בניגוד **לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961**, עת נהגה ברכב פרטי ביום 12/11/15 בשעה 11:35 ברחוב סוקולוב, פינת זרובבל, רמת השרון.

עסקינן בבירור משפט, אך הנאשמת בחרה להישפט מכוח זכותה על פי דין.

בישיבת ההקראה כפרה הנאשמת במיוחס לה ולטענתה הדבר לא קרה.

משכך, נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

פרשת התביעה:

מטעם המאשימה/ התביעה העיד השוטר, רס"ב ניגם האדי, עת/1 (להלן: "**השוטר**"), אשר ערך את הדו"ח נשוא העבירה.

הדו"ח סומן ת/1 (להלן: "**הדו"ח**"), והוקרא בפניי על ידי השוטר במסגרת עדותו (עמ' 3 לפרוטוקול, ש' 1-7).

כעולה מן הדו"ח, עמד השוטר סטטי מחוץ לניידת, על המדרכה המערבית, ברחוב סוקולוב רמת השרון, לכיוון דרום, כ-15 מטרים דרומית לרחוב זרובבל על המדרכה המערבית מחוץ לניידת.

עוד נכתב בדו"ח כי,

השוטר הבחין בהולך רגל מבוגר, לבוש מכנס אפור, חולצה לבנה, גבוה ורזה, נכנס לחציה במעבר החצייה, מפינת זרובבל, מצדו המזרחי, ובהגיעו לפס השני ממזרח הבחין ברכבה של הנאשמת, אשר הגיע בנסיעה מהירה, מנתיב שמאלי מצפון, מתקרב אל הולך הרגל, תוך שרכבה של הנאשמת סוטה ימינה וחולף בצמוד להולך הרגל, גורם לו לקפוצ' לאחר וממשיך בנסיעתו, עד שנעצר על ידי השוטר.

השוטר מציין קשר עין רצוף.

השוטר מציין בדו"ח את תגובות הנאשמת לאירוע וכי הוסברה לה מהות העבירה:

" נרשמו 3 תגובות על ידי " :

"אני לא יודעת במה מדובר",

לאחר שהסברתי את מהות העבירה אמרה "טוב, אוקיי".

התגובה השלישית לאחר הצגת הדוח בפניה במטרה להחתים אותה "מכחישה ורוצה להישפט".

(ע' 3 לפר', ש' 10-12).

השוטר נחקר בחקירה נגדית על ידי הנאשמת.

לשאלתה, האם יש בידיו הוכחה לדבריו, השיב כי עמד במקום שבו עצר אותה לצורך אכיפה, היה לו קשר עין רצוף עם התנועה שבאה מצפון וכן עם מעבר החציה והולכי הרגל, שחצו מידי פעם במעבר.

החקירה הנגדית הייתה קצרה וכבר אקדים ואומר כי ולא היה בה דבר, או חצי דבר, כדי לערער את מהימנותו של השוטר בדבר נסיבות העבירה אותן רשם בדו"ח.

פרשת ההגנה:

הנאשמת העידה להגנתה.

בעדותה הראשית הכחישה את האירוע והעידה כי נסעה על רחוב סוקולוב ולא על רחוב זרובבל.

הנאשמת טענה כי הופתעה מכך שנעצרה על ידי השוטר ולא הבינה מדוע נעצרה.

לדבריה, תגובתה השנייה בדו"ח "טוב. אוקיי", נאמרה כתשובה לבקשת השוטר להציג לו את רישיונה, ולא הייתה בכך מבחינתה הסכמה עמו לנכונות טענותיו בדו"ח.

תגובתה השלישית "מכחישה ורוצה להישפט", נאמרה לטענתה לאורך כל האירוע מספר פעמים.

הנאשמת נתבקשה לשרטט את מקום האירוע, השרטוט הוגש מטעמה וסומן נ/1.

הנאשמת אשרה כי, אכן היה מעבר חציה בנתיב נסיעתה, אך הכחישה כי היה הולך רגל על גבי מעבר החציה "נסעתי על סוקולוב ולא פניתי. בסוקולוב יש מעבר חציה, אבל לא היה בו הולך רגל."
(ע' 4, ש' 10-13 וש' 26).

תחילה נשאלה האם האטה במעבר החציה ברחוב סוקולוב ועל כך השיבה בחיוב.

ואולם בהמשך כשנשאלה מדוע האטה, חזרה בה, בטענה כי השאלה לא הייתה ברורה לה:

"אני חוזרת בי לא הבנתי את השאלה. נסעתי במהירות סבירה המותרת בטווח הנסיעה הזה, הייתי ערנית למעבר החציה, אבל לא האטתי ולא היה הולך רגל במעבר החציה של סוקולוב"
(עמ' 4, ש' 16-18).

לשאלת ב"כ המאשימה, אשרה הנאשמת את דברי השוטר ולפיהם האירוע התרחש ברחוב סוקולוב סמוך לרחוב זרובבל : "המיקום מדויק" (עמ' 4 ש' 24).

כאשר נתבקשה להסביר מדוע היא סבורה כי השוטר בכל זאת ציין בדו"ח כי היה הולך רגל השיבה: "מה זה משנה אם לבש שמלה אדומה, אני לא רוצה לשער למה השוטר רשם לי דו"ח. יכול להיות שהוא גזען. אין לי יכולת להיכנס לראשו של שוטר ולבחון את השיקולים שלו" (עמ' 4, ש' 30-31).

בהמשך אשרה לשאלת ב"כ המאשימה כי אכן התגובות שנרשמו על ידי השוטר מפיה נכונות אך טענה כי במילים "טוב אוקיי" נענתה לבקשת השוטר לקבלת הרישיון " (עמ' 5 ש' 8-9).

כשנשאלה כיצד היא מסבירה כאשר מחד היא טוענת שנסיונות המקרה אותן ציין השוטר בדו"ח אינן נכונות, אך מאידך היא מאשרת שאלו אכן היו תגובותיה, השיבה ללא קשר לשאלה "לא הבנתי למה נעצרת". (עמ' 5 ש' 11-12).

הנאשמת לבדה העידה מטעם ההגנה וטענה כי אין לה עדים.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי הראיות בתיק זה, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

השוטר תיעד באופן מפורט ומדויק את נסיבות האירוע, תוך התייחסות לכל רכיבי העבירה, לרבות תיאורו של הולך הרגל וצבעי לבושו, כמו גם לגבי המיקום מדויק של מקום ביצוע העבירה לרבות הפס במעבר החצייה, מסלול נסיעת הנאשמת, מקום עמידתו ויתר העובדות הרלבנטיות לעבירה.

עדות השוטר בפניי בבית המשפט הייתה מהימנה עקבית ועניינית ולא נסתרה כלל.

לא נטען בשום מקום על ידי השוטר כי המדובר במעבר החצייה ברחוב זרובבל.

בדו"ח אכן צוין פינת זרובבל, וזאת אך ורק כדי למקד את מקום העבירה ברחוב סוקולוב.

מן השרטוט שהוכן על ידי הנאשמת עצמה (נ/1) עולה כי העבירה בוצעה במעבר החצייה ברחוב סוקולוב, עובדה התומכת בגרסת השוטר.

הנאשמת בעצמה תמכה בגרסת השוטר ואישרה בחקירתה הנגדית כי מיקום האירוע כפי שתואר על ידו היה אכן ברחוב סוקולוב סמוך לרח' זרובבל, וכלשונה "המיקום מדויק" (עמ' 4 לפר' ש' 24).

הנאשמת הכחישה באופן גורף הימצאותו של הולך הרגל ובעדותה נתגלו סתירות כמו גם מתן תשובות מתחכמות ולא קשורות לשאלות שנשאלה.

אשר על כן ולאור היות עדות השוטר מהימנה, עקבית ומפורטת במהלך כל עדותו, התעורר בי ספק רב לגבי אמינותה. (עמ' 5 לפר' ש' 1).

מעיון בדו"ח עולה כי כבר אז במועד האירוע ציין השוטר כי הנאשמת מכחישה את האירוע ומבקשת להישפט (ע' 3 ש' 11-14), ציון זה לצד העובדות האחרות שצינו על ידי השוטר בדו"ח יש בו רק כדי לחזק את אמוני בגרסת השוטר.

גם הסברה של הנאשמת כאמור למילים "טוב אוקיי" לא הניח את דעתי.

צודקת ב"כ המאשימה בסיכומיה, כי יש לראות בהקשר בהן נאמרו צמד המילים "טוב אוקיי"

הודאת הנאשמת בעבירה, הודאה שנמסרה סמוך ביותר למועד ביצוע העבירה.

גרסתה המאוחרת של הנאשמת, אשר הינה בבחינת עדות כבושה, אין בה אלא ניסיון כושל להתחמק מאחריותה לביצוע העבירה.

השוטר תיאר כאמור באופן מדויק הן את הולך הרגל והן את התנהגותו ולפיה נאלץ לקפוץ לאחור בשל נסיעת הנאשמת במעבר החצייה. (ראה : ת/1 וכן עמ' 3 ש' 1-7 לפרו').

סתירה נוספת מצאתי בעדות הנאשמת כאשר בתשובתה לשאלת בית המשפט האם האטה במעבר החצייה בסוקולוב, השיבה בחיוב.

מאוחר יותר כשנשאלה למה טענה כי היא חוזרת בה, לא הבינה את השאלה והעידה מאוחר יותר כי לא האטה (עמ' 4 ש' 13-16). לא התרשמתי כלל כי הנאשמת לא הבינה את השאלה.

הנאשמת הבינה גם הבינה, אך בחרה לחזור בה מגרסתה שעה שהבינה משמעות התשובה התומכת בגרסת השוטר כי אכן היה הולך רגל במעבר החצייה וכי בשל חוסר זהירותה ונסיעתה המהירה לא הבחינה בו **ולא אפשרה לו להשלים את החצייה בבטחה וזה נאלץ לקפוץ לאחור.**

אמנם נטל ההוכחה במשפט פלילי רובץ על כתפי המאשימה אשר מחובתה להוכיח את ביצוע יסודות העבירה מעבר לכל ספק סביר, ואולם ההלכה הידועה והנוהגת לעניין זה הינה כי **אין די בספק שאין לו כל אחיזה במציאות וכי כדי שיהיה כרסום של ממש בגרסת המאשימה יש צורך לבסס את התרחיש החלופי שמעלה הנאשם בעובדות.**

לא מצאתי בגרסת הנאשמת ספק אשר יש לו אחיזה במציאות או כזה התומך בחפותה.

התובעת סכמה ובססה טענותיה לאישום על הראיות שנשמעו בתיק אשר יש בהן כדי לתמוך בגרסת השוטר.

ב"כ המאשימה טענה ובצדק רב, כי הנאשמת לא נתנה כל הסבר מניח את הדעת מדוע כשהמדובר בתגובת הנאשמת אשרה הנאשמת כי השוטר רשם נכון את התגובות, אך כשמדובר בנסיבות טענה הנאשמת כי השוטר רשם עובדות שכלל לא התרחשו.

הנאשמת בעדותה כאמור אף חזקה את גרסת השוטר.

השוטר רשם מילה במילה את דברי הנאשמת ותמך דבריו בדו"ח שהוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר כנכון. לא השתכנעתי מחומר הראיות והעדויות שנשמעו בפניי כי השוטר כי העדיף שלא לרשום חלק מדברי הנאשמת.

לסיכום, מעבר חצייה הינו מקום מבטחו של הולך הרגל ועל נהג המתקרב אליו חלה חובת זהירות לנהוג באופן שמכבד את זכותו של הולך הרגל ומאפשר לו להשלים את החצייה בבטחה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפניי במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כי הוכחו בפני כל עובדות כתב האישום כאמור לעיל ולרבות מיקום האירוע, קיומו של הולך הרגל אשר היה במהלך חצייה במעבר חצייה.

הנאשמת עברה את העבירה כמיוחס בכתב האישום ולא אפשרה להולך הרגל להשלים את חצייתו בבטחה.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' תמוז תשע"ו, 10 יולי 2016, במעמד הצדדים

קלדנית: רונה + שני נעמן